

ЄВГЕН ПЛУЖНИК

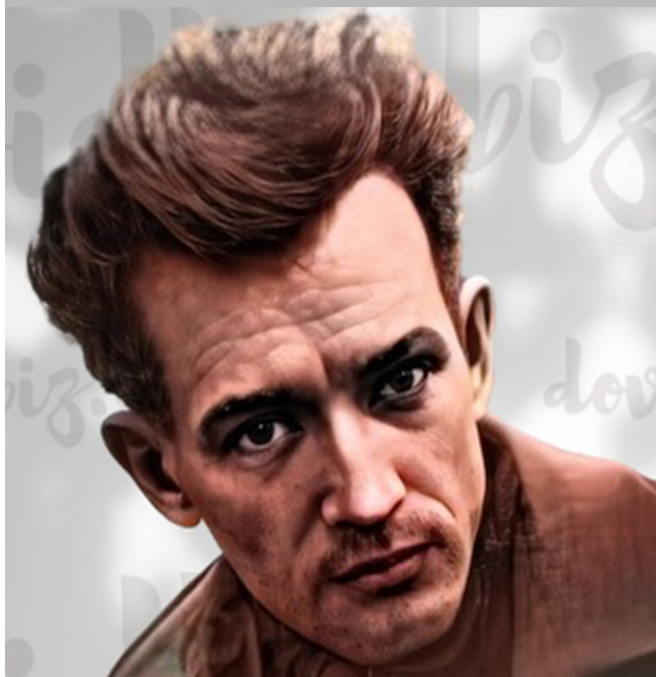
НАЙКРАЩІ ТВОРИ

НЕДУГА, НІЧ... А ЧОВЕН — ЯК СРІБНИЙ ПТАХ...

ВЧИСЬ У ПРИРОДИ ТВОРЧОГО СПОКОЮ...

ДЛЯ ВАС, ІСТОРИКИ МАЙБУТНІ...

ТА ІНШІ

Євген Плужник

Найкращі твори

**Недуга, Ніч... а човен
— як срібний птах...,**

**Вчись у природи
творчого спокою...,**

**Для вас, історики
майбутні... та інші**

Євген Плужник, відзначений своїм унікальним стилем та проникливим баченням світу, у своїх творах майстерно поєднує особисті почуття з універсальними темами. Поезії збірки пронизані меланхолією та філософськими роздумами, а його проза захоплює динамічними сюжетами і характерними для того часу соціальними реаліями.

У книзі читач знайде як глибокі ліричні вірші, що досліджують внутрішній світ людини, так і гостро соціально забарвлені оповідання, що відображають складності та конфлікти сучасної йому доби. Ця збірка стане справжнім відкриттям для тих, хто цікавиться українською літературною спадщиною і шукає нові горизонти для роздумів та емоційних переживань.

Publisher: Andrii Ponomarenko © Ukraine —
Kyiv 2024
ISBN: 978-617-8454-38-8

Роман

Недуга

Роман

Подається за виданням 1990 року

I

Після морозного вечора надворі густе, душне повітря фойє в'ялило груди; здавалось, не дихаєш, а п'єш щось п'янке та тепле, з чого солодка млюсть розтікається по всіх членах, а рухи стають повільніші та округлі. Протираючи спітніле пенсне й щокроку когось перепрошуючи, Іван Семенович протисся в куток, до глибокої в стіні ніші, й, короткозоро мружачись, неуважно роздивлявся звідти на широкий людський потік, що ринув повз нього, оповитий терпкими пахощами косметик та розгаряченого жіночого тіла.

Одноманітний, як гудіння бджіл, гомін, коли не розрізняє вже вухо окремих звуків і голосів, а хвилинні напливи тиші сприймає як щось болюче і неприродне, — широкими хвилями котивсь звідусіль до ніг Іванові Семеновичу, притишуючи в нім ту досаду, що не знає з чого обгорнула його; скоро він вступив до театру. Він жалів на свою згоду так змарнувати вечір: адже ні розваги, ні відпочинку він не потребує й залюбки сидів би тепер у себе в кімнаті, щось роблячи, а то й просто читаючи. А замість того мусить він сидіти тут майже чотири години, слухаючи аж ніяк не цікавої йому музики... Ні, конче треба зараз же відшукати Куницю й намовити його вертати додому; хай він собі іншим разом, без нього, Івана Семеновича, тішить свою музичну натуру. І Іван Семенович хотів уже втиснутись між перехожі пари, коли почув, як хтось м'яко взяв його за лікоть.

— Знаменна подія — Іван Семенович в опері!.. — пролунав позад нього глибокий співликий баритон. — Профквитком присягаю, що бачу вас тут чи не вперше!

Іван Семенович насупивсь і різким рухом звільнив свою руку. З усіх своїх співробітників найменше хотів би він бачити цього погордливого і — певен цього Іван Семенович — ворожого до нього спеца, від кого завсідги так приємно тхне дорогими цигарами, а тепер, здається, ще й алкоголем.